ادای احترام هنرمندان به شهدای دانش آموز در میناب

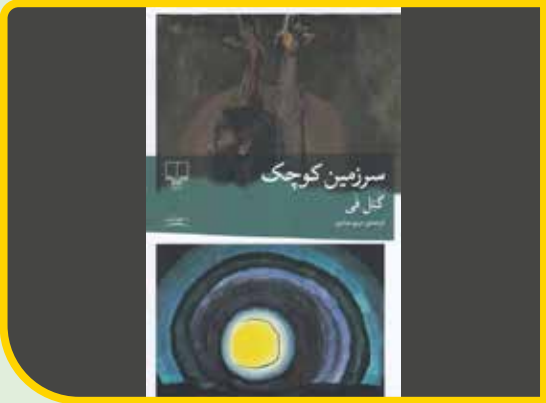
همزمان با فرارسیدن ۱۳ آبان، روز دانش‌آموز، جمعی از هنرمندان تئاتر، سینما، تلویزیون و موسیقی با سفر به میناب، از مدرسه «شجره طیبه» بازدید کردند و با حضور در گلزار شهدای این شهر، به مقام دانش‌آموزان جان‌باخته این مدرسه ادای احترام کردند. این مدرسه پیش‌تر در حمله رژیم صهیونیستی هدف قرار گرفته بود و ۱۶۸ دانش‌آموزان بی‌گناه در این حادثه به شهادت رسیدند. مریم معترف، داوود فتحعلی‌بیگی، آتش تقی‌پور، بابک خواجه‌پاشا، بهرام ابراهیمی، سپیده سادات حاجی‌پور، محمد فرشته‌نژاد، انسیه شاه‌حسینی، سیدسعید سیدزاده، علیرضا حسینی، مهدی کوهیان، میثم زندی، علیرضا استادی، محمود گبرلو، علی شیرمحمدی و سپیده حیدرآبادی از جمله هنرمندان حاضر در این برنامه بودند.

مهر

رمان برگزیده کنکور نوجوانان به کتاب‌فروشی‌ها رسید

رمان «سرزمین کوچک» نوشته گائل فی با ترجمه مریم صابری در نشر چشمه منتشر شد. این کتاب در ۱۷۵ صفحه، در دسترس علاقه‌مندان قرار گرفته است. این اثر نخستین رمان گائل فی است که در سال ۲۰۱۶ جایزه گنکور برگزیده نوجوانان و جایزه بهترین رمان اول را دریافت کرد. داستان درباره گابریل، پسری است که در شهر یوجومبورای بوروندی، کودکی آرامی را در کنار مادر روآندایی و پدر فرانسوی‌اش می‌گذراند؛ اما فروپاشی زندگی خانوادگی و گسترش ناآرامی‌های سیاسی و خشونت، جهان امن کودکی او را نابود می‌کند. منتقدان، نویسنده را به دلیل روایت سرگذشت انسان‌های گرفتار در چرخ‌دنده‌های تاریخ با خالد حسینی و چیماماندا انگزی آدیچی مقایسه کرده‌اند.

ایسنا

گفت‌وگو با علیرضا شیخی، کارگردان نمایش «پر از رنج و شگفتی»

تئاتر برای من شبیه‌ترین چیز به زندگی است

نمایش «پر از رنج و شگفتی» نوشته مشترک پویا چوداریان و علیرضا شیخی و به کارگردانی شیخی، این روزها در مجموعه «لبخند» روی صحنه است. شیخی در گفت‌وگویی درباره این اثر نمایشی، از درون‌مایه نمایش، شیوه شکل‌گیری آن و دشواری‌های کار گروهی در شرایط امروز تئاتر سخن گفت.

شیخی در ابتدا درباره موضوع و فضای نمایش خود توضیح داد: موضوع نمایش ما نسبتی است که تعدادی فرزند در غیاب پدر و مادر خود با یکدیگر دارند. در واقع، آنها با بحران غیبت پدر و مادرشان مواجه‌اند.

این کارگردان که نگارش نمایشنامه را همراه با پویا چوداریان بر عهده داشته است، درباره روند شکل‌گیری متن گفت: فرایند نگارش این نمایشنامه حدود یک سال زمان برد. متن نمایش به شیوه کارگاهی نوشته نشد، بلکه از پویا چوداریان خواستم آن را در قالب یک کار دونفره بنویسیم. البته آنچه امروز روی صحنه می‌رود، با دیدگاه‌های اولیه ما هنگام نگارش متن تفاوت‌هایی دارد.

شیخی در ادامه اظهار کرد: آنچه روی صحنه اتفاق می‌افتد، در درجه اول محصول آدم‌هاست. به این معنا که زندگی اعضای گروه چیزی را شکل می‌دهد که در نهایت به نمایش درمی‌آید و حضور هر یک از آنها، رنگ‌های بیشتر و متفاوتی به کار اضافه می‌کند.

او درباره مهم‌ترین چالش گروه برای اجرای این نمایش نیز گفت: اساسی‌ترین مسئله برای شخص من، استمرار است. در گذشته، گروه‌های تئاتری راحت‌تر می‌توانستند تمرین‌های پیوسته و طولانی‌مدت برای آماده‌سازی نمایش داشته باشند، اما امروز شرایط متفاوت است. جنس تئاتری که من کار می‌کنم، مبتنی بر حضور همه اعضا در کنار یکدیگر و مشارکت آنها در روند خلق نمایش است. با این حال، شرایط اجتماعی و اقتصادی به این شکل از کار گروهی آسیب زده است.

این کارگردان جوان بیان کرد: نمی‌توانم بگویم کار گروهی در همه شرایط ضروری است، اما شخصاً معتقدم آنچه روی صحنه می‌رود، محصول زیست همه اعضای گروه است. هر یک از آنها بخشی از وجود خود را در نسبت با متن و تمرین‌ها به اشتراک می‌گذارند.

شیخی ادامه داد: جست‌وجوی من این بوده است که اعضای گروه آنچه را خودشان احساس کرده‌اند، به نمایش اضافه کنند. در همین راستا، پیشنهادهایی مطرح می‌شود و من به عنوان کارگردان از میان آنها انتخاب می‌کنم، چراکه معتقد نیستم بیشتر از دیگران می‌دانم. بازیگران پیشنهادهای خود را آزادانه مطرح می‌کنند و ما با هم پیش می‌رویم.

او نتیجه این تجربه را رضایت‌بخش دانست و افزود: از حاصل این کار راضی هستم، چون مرا به عنوان یک انسان تغییر خواهد داد. اثر نمایشی خود موجودی زنده است که در طول اجرا می‌تواند خودش را بازنگری و اصلاح کند.

شیخی در پاسخ به پرسشی درباره امکان ادامه این شیوه کار در شرایط کنونی تئاتر گفت: نمی‌توانم آینده را پیش‌بینی کنم، اما می‌دانم این جنس از تئاتر را دوست دارم. هر زمان ایده‌ای داشته باشم و احساس کنم مسئله‌ای وجود دارد که رهایم نمی‌کند، حتماً به همین شیوه کار خواهم کرد. البته این موضوع احتمالاً به شرایط جامعه نیز وابسته است.

او با اشاره به همراهی مارال اشکواری به عنوان تهیه‌کننده این نمایش خاطرنشان کرد: نمی‌دانم در آینده هم آن‌قدر خوشبخت خواهم بود که بتوانم یک سال تمرین کنم، اما تئاتر را به همین شیوه دوست دارم؛ با حوصله، وسواس و در پیوند با زندگی و لحظات روزمره. درک من همیشه این بوده که برای ساخت تئاتر نمی‌توان از روش زودپزی استفاده کرد؛ چراکه تئاتر برای من به خود زندگی پیوند خورده و شبیه‌ترین چیز به زندگی است.

ایسنا

